

חזוי, ד"ר נתן ברוכאי, והשופטים המחר זיים ד"ר יצחק קיסטר וד"ר יצחק זונדלביץ. הפגיון. ליל השלישי לספטמבר 1951 התעוררו שכנים לקול צעקות שבקעו ממטרי בזה המואר של משפחת קרובלניק. אם הי

האחים קרובלניק שומעים את פסק הדין שלולית דם

הודיע השופט ברוכאי בבטחון: אופי סיפורם של יתר בני המשפחה בלתי משכנע. האם, שסיפרה שלא ראתה דבר כי קיבלה

המשפחה, שושנה, השמיעה קריאות היסט- ריות בלתי ברורות ("גנב! גנב!"). שני האחים, יהודה וירוחם רדפו אחר אדם שלי- שי, כשכלב זאב גדול מובל בידי אחד מהם. ליל הבלהות לא נסתים בכך. כשעה ל- אחר מכן (חמש לפנות בוקר) הוחרדו השכ- גים בשנית עלידי צעקות אשה: "גנב! תפוס אותו, תפוס!". אחר שמעו זעקות אדם. שני אנשים נראו מחזיקים בשלישי, צנום גבוה, שזוהה לאחר מכן כנסיים לוי, אב לשלושה ילדים קטנים. כאשר התקרבו השכנים, שמטו האחים קרובלניק את ידיהם ממנו. הוא כרע ונפל מתבוסס בשלולית דם. שכן שרכן מעליו, שמע הוראה מפורשת מפי ירוחם: "עזוב אותו, מגיע לו!" כשהיתה התעוררות כללית להגשת עזרה, התערב יהודה: "הוא יתיה כבר בשמים".

מסקנת בית-המשפט: חמשת הפעעים בהם נפצע לוי ובעיקר האנוש בהם — דקירה עמוקה בבית החזה, נגרמו עלידי הפגיון מוכתם-הדם שנמצא בסביבה ששקצהו מעור- קם מעוצמת הפגיעה. ההוכחה היחידה להש- תייכותו של הפגיון לשני האחים היתה עור- תו של אלוף יצחק שדה, תושב יפו, שזכך האחים ססיפר שכמפקד חטיבה שמונה, היו ידועים לו מקרים בהם החרומו פיקודיו פגיונות ערביים בכפרי כיבוש.

בית-המשפט גילה שמבוגר האחים, יהודה, שרת גם הוא בחטיבה שמונה. אחר שהוכחה האבסורדיות שבהנחה שהמוות האיום נגרם מנשיכת כלב, סיפר יהודה קרובלניק: "הוא (לוי) תפס אותי וחנק אותי, צעקתי לאחי שיוריד אותו מעלי, אפילו נשאה לי סרי- טה בגרון". בית-המשפט גילה סתירה: כי אשר נמצא הנרצח עלידי המשטרה, החזיק בידו השמאלית פרוסת לחם, תיק עור היה נתון תחת שכם ידו הימנית ובתוכו גבינה צהובה. ובמרחק צעדים מעטים מן הגופה היה מונח כובע סמבל. בינו ובין הגופה הפרידו כתמי דם. צפורניו נבדקו עלידי ה- פתלונ המשטרה, לא נמצא תחתן דבר, פרט ללכלוך, המצוי כרגיל בצפורני פועל (נסיים לוי היה בדרכו למקום עבודתו בבית-החרו- שת לבלוקונים של סולל-בונה). מכאן, שלא יכול היה לחנוק, או לטרט את יהודה.

הריגה. טען מי שהיה תוכ"ל צה"ל, ער רך-הדין גורלי: "כל העניין הוא פסיכזיה חסרת חקירה מבוססת ורוב עדי התביעה עויינים לנאשמים. לא הוכח כל קשר בין הפגיון והנאשמים." אחר הוא ניסה להטיל את האשמה לתוך חלל ריק: "המומי מוח אלמוניים הצילו את יהודה מחניקה, ונעזרו לשם כך בדקירות פגיון." כשסיים, התיישב החל לשחק בטבעת הנשואין שעל ידו. פרקליט המחוז, אוריאל גורני (גורניצק), גילה חוסר התאפקות, הפליט לעומת גורלי: "פנטסטי, אדוני!" בית-המשפט היה תקיף: הפגיון הוא המכשיר שבו נגרמו פצעי-המחוז של המנוח. הנאשמים הם שגרמו אותם. הי אחד דקר, השני חבט במנוח בידי, עור ל- ראשון להגבר עליו, בנוכחות אדם ואחר הם אך ללא השתתפות השכנים שהגיעו למ- קום אחר המעשה. מטרתם היתה לתפוס את

ניתן על הריגה (המינימום: יום אחד מאסר), אשר יאפשר לנאשמים, תשלום פיצויים מן הכסף שישתכרו בעבודתם כבני-חרוין. למ עשה, רצה גורלי למשש את דופקה של הי אלמנה הצעירה, 26, ובני משפחת הנרצח הי בולגריים שנוכחו, שופטי זעם מאופק.

אחר נקראה אולגה לוי אלמנת ההרוג, ל- דוכן העדים. נחקרה שתי וערב עלידי גורלי אשר נהג בה לדעת בני משפחה כאילו היתה עצם דומם, לא בשר ודם. היא לא הח- זיקה מעמד זמן רב, כאשר גורלי פתח בשי- אלות תוקפניות על מצבה הכספי וזכותה ל- קבלת הפצויים. האלמנה הספיקה להודיע שי- בעלה בן 34 השתכר כ-100 לירות לחודש אצל סולל-בונה והשאירה חסרת כל, שישר- אל רוקח, ראש עיריית תל-אביב, הבטיח לה קיוסק ולא קיים את הבטחתו, שילם לה רק 15 לירות חד פעמיות מקרן העזרה הסוציא- לית ושולל-בונה היתה היחידה שהעניקה לה 500 לירות אם כי בעלה היה פועל בעל ותק קצר של שלושה חודשים בלבד ונפטר שלא נומן או במקום עבודתו.

אך כששאל גורלי בטון ספקני, אם אחי בעלה אינם תומכים בה, עשתה אולגה לוי מעשה בלתי צפוי: היא הרימה את אגרופיה ושלחה אותם בכוח מחץ רב אל מצחה, בי- חבטות אכזריות אינסופיות. אחר שאגה: "הכל שחור בשבילי, אין צדק בעולם." לוח- תה בצעקות מרות עלידי אם ההרוג ובני משפחתו. היא, צנחה אין-אונים אל זרועות הקהל בשורה הראשונה. כאשר הוצאה אל המסדרון, אחר שטופטפו טיפות ואלריאן לתוך שפתיה, נודעה לקהל סיבת ההתעלפות האמיתית: אולגה לוי, החלמה רק עתה לאחר ניתוח רציני ושכיבה של שלושה חד- שים בבית-חולים. צעקה אם לוי: "איך יש לכם לב לשאול שאלות כאלה," נופפה את

אולגה לוי על דוכן העדים • כובע טמבל

מכה בבוהן רגלה, הרגישה ברע ושבה הי- ביתה למצוץ לימון ולטפל בבוהן עשתה זאת משום שבהלה במעשה שעשו בניה, ולא מה שמו סיבה אחרת. האב שהעיד שלא ראה דבר משום שישב כל הזמן בבית-הכסא והא- חות ש"לא יצאה מן החדר כל הזמן," שיק- רו.

לבסוף החליטו השופטים שסעיף האשמה יוחלף מרצח להריגה. במעשה הנאשמים לא היתה כוונה תחילה. הם לקחו אתם את הי- פגיון, כדי להתגונן בפני גנב מסוכן והרגו מתוך אימפולס רגעי.

מה שייך? עורך-הדין יוסף סמואל, שי- ייצג את התביעה האזרחית בשם האלמנה אולגה לוי ושלושת היתומים, מתח את גלי- מתו השחורה ותבע 17.400 לירות נזקים. עורך-הדין גורלי ציפה לפצצה זאת מראש, הפסיק את סמואל בקולו המדובר, פנה לש- לישת השופטים: אני כופר בזכותו של בית-משפט זה לדון בשאלת הפיצויים (כי בית-המשפט החליף את סעיפי האשמה). איים סמואל: דיון מחודש יגרור בית-משפט חדש ל-23 ישיבות נוספות, לפרוצדורה מש- פטית מחודשת. אך גורלי הביע שביעות רצון עצמית: "בחוק ומשפט לא קובעת הי- מהירות, מה שייך?"

אחר שינה גורלי את כיוון ההתקפה, ראה הזדמנות בלתי-חוזרת להשיג הקלות לעונש המאסר שאיים על הנאשמים. הוא הסכים לטיפולו של בית-משפט זה בתביעה האזר- חית והכריז בקול: אם יכלאו הנאשמים ארכות מאחורי סורגים לא תצמח מכך כל תועלת לאלמנה הילדים, כי הקרובלניקים, הבטיח גורלי, חלרי אמצעים הם. סניגור הנאשמים ביקש עונש מינימום הי-

הגדוש ציוד וחומרי סולל-בונה ביום השבת. עוקץ גורל מועז: נסיים לוי שהיה בחייו אדם ישר מאחירם, נרצח כאשר נחשב לגנב. כשהביא אוריאל גורני את תשומת לבם של השופטים להרשעה קודמת של הנאשמים, ביקש להתחשב בה להחמרת עונשם, התפרץ גורלי: "יש הכחשה להרשעה, ומלבד זה הסכים התובע לחתר עליה לכן לא הבאתי אתי עדים לאופיים הטוב של הנאשמים." התלקח פרקליט המחוז גורני: "מעולם לא הבטחתי לותר על שום הרשעות קודמות, וזוהי חרפה." ההרשעה: השגת גבול. האי- חים התפרצו לחרו זייר דירתם, הוציאו את רהיטיו אל החצר כדי לפנות בו מקום לא- חותם, רוחמה פישגורן, אלמנת חלל גוש עציון. טען גורלי: "דייר שיבר לאבי הנאשמים את האף. אילו היו האחרונים חמומי-מוח ודאי שהיו עושים דין לעצמם. במקום זה הגישו תביעה נגד הדייר. האין זה מקל על אשמתם ומוכיח את אופיים הטוב?"

נאום אנגלי. גורלי סיפר על הרסיסים שנשארו בראשו של יהודה קרובלניק מפצי- עה במצור ירושלים, הזכיר את התנגדותם המופתית של האחים בצבא וקבע סופית: הגורל פגע בהם. אין להכריח את חייהם רק משום שנפלו קרבן למסיבות וליהיסטריה של אם עצבנית.

אחר שש שעות מתח וריכוז העיף ד"ר נתן ברוכאי, מבט על מחוגי שעונו וסטה מהחלטתו להכריז על פסק-הדין באותו יום. פרקליט המחוז גורני ועורך-הדין סמואל היו צנועים, דרשו רבע שעה כל אחד לסיכום תביעותיהם. אך הסניגור גורלי דרש שתי שעות. חישובו: דרישתו תיאלץ את הדין להיחזק למחר, תפנה לו יום תמים כדי לאסוף עדים וחומר נגדי בדיון על תשלום הפיצויים. אחר שניא ברוכאי בחיוך נאפני לכיוון גורלי: "התכווננו לגמור היום, אך גורלי ניצח!"

למחרת התכנסו אותם האנשים לאותו אר- לם, שמעו את נאום גורלי שנישא באנגלית, כדי לא לסכן התמציות נוספות מצד בני המשפחה. נאום הסניגור העלה חיוכים אירו- ניים על פני רוב הנאשמים בתביעתו: "יום אחד מאסר, ושלושת אלפים לירות פיצויים." החלטת בית-המשפט המחוזי: שבע שנות מאסר לכל אחד מהאחים, 9.600 לירות נז- קים (אחר ניכיו מס הכנסה, 500 הלירות אשר שולמו על ידי סולל בונה, ואפשרות נשואיה המחודשים של האלמנה) לפי חישוב של 300 לירות לשנה בתוספת רביית עד הגיע הילדים לגיל 21.

פסק-הדין עורר תסיסה מחודשת במשפחה, שהורגעה במעט עלידי סירוב בית-המשפט להעניק יחס מיוחד לגידונים. הנימוק: "הם גרמו במעשם למותו של איש חף מפשע." אולם המשפחה לא נרגעה כליל: "אין בחי- משפט בארץ, רוצחים יוצאים בלא כלום." ביציאה גילה גורלי סוד מקצועי: "לקחתי כחשבון כעשר שנות מאסר ושבעת אלפי לירות." מישו עורר התרגשות נוספת כא- שר גילה את מוימת משפחת הנרצח, שהצי- טופפה ליד שער בית-המשפט, בסרבה להת- פור: ליניץ לנאשמים. המשטרה השאירה

המהומה בבית המשפט אחר התעלפותה של אולגה לוי

את הגידונים השלוחים שעה ארוכה בקומה הרביעית של הבניין, עד אשר פונו המעברים ואחרון בני המשפחה נעלם הרחק לתוככי יפו.

רות, בשני — 70 ובשלישי — 91. בגלל יושרו הרב נבחר דרך קבע כשומר המקום, • כפוף באמצע: עורך-הדין גורלי.